

VIDA PARROQUIAL

Del 28 d'octubre al 4 de novembre del 2018

* De dilluns a dissabte un grup de voluntaris obren l'església de 10 a 12h del matí. Podem aprofitar-ho per fer una estona de pregària.

* **Confessions:** 30 minuts abans de les misses i sempre que algú ho demani.

* **Defuncions:** Preguen Déu per Montserrat Ros Lafarga (22 d'octubre) i Maria Moreno Godoy (23 d'octubre).

* **Casaments:** Felicitem i desitgem molta sort en la nova etapa de casats a Xavier Vilà Sánchez i Emma Nin Recas (27 octubre).

* **Tots Sants i Fidels Difunts:** Dimecres 31 octubre missa de vigília a les 20h. Dia 1 novembre, Solemnitat de Tots Sants, misses d'horari festiu, i al cementiri: 16,30 h. res del rosari, missa a les 17h. i pregària pels difunts a les 17,45 h (el dia de Tots Sants no hi haurà missa de les 20h.).

El divendres dia 2 de novembre missa a la parròquia a les 20 h. en commemoració i menció de tots els difunts del darrer any.

* **Nou Horari de Càritas a partir del dijous 18 d'octubre:**

* **Càritas:** L'atenció als usuaris de Càritas, tots els **dijous de 17h. a 19h.**

a l'Avda. de les Monges, 44. Mireu d'arribar abans de les 18,45h.

Els qui voleu fer donació de roba usada o calçat en bon estat podeu dipositar-ho, a qualsevol hora, en un contenidor que trobareu a la seu de Càritas (Avda. de les Monges, 44).

* **Despatx Parroquial:** Dilluns i dimecres de 18h. a 21h.

Tel. 93 7926144 mail: santandreu473@arqbcn.cat

HORARI DE MISSES:

PARRÒQUIA: Diumenges i festes de precepte 9h. 11,30h. 20h.

Dissabtes vespre i vigílies festius: 20h.

Laborables: Dilluns, dimarts, dijous i divendres a les 19h.

Dimecres a les 10h. (capella Germans Franciscans).

ESGLÉSIA DE SANT PERE: Diumenges i Festius a les 13 h.

PARRÒQUIA SANT ANDREU DE LLAVANERES

28 d'octubre 2018. Setmana XXX durant l'any. Cicle B nº43

Lectures: Jr 31, 7-9 He 5, 1-6 Mc 10, 46-52

OBRIR ELS ULLS

Els cristians ja no som cecs que no hi veuen i esperen que els acompanyin per tot arreu. La fe cristiana ens ha d'obrir els ulls, la fe cristiana ens ha de fer créixer dins la llibertat i la responsabilitat, perquè aprenuem a caminar pel nostre compte i visquem amb autonomia de cos i d'esperit.

Amb la llibertat i la responsabilitat de fills de Déu podem triar caminar o continuar asseguts. Podem triar el camí de la dreta o de l'esquerra. Podem triar caminar aviat o anar a poc a poc.

Jesús ens ha obert els ulls de la fe. Aquesta és la primera part de la salvació que Jesús ens ha ofert. Ell ens ha salvat, perquè ens ha obert els ulls i va davant nostre a fi que, si volem, el puguem seguir. La segona part de la salvació és que nosaltres obrim els ulls i mirem quin és el camí per on camina Jesús, a fi que el puguem seguir amb llibertat i amb responsabilitat.

Cada cristià necessita obrir els seus ulls pel seu compte, si ell vol i perquè vol, sense esperar el bastó del qui li va davant, com un cec que es deixa guiar. Cada cristià ha de caminar amb els seus peus i pel seu compte, però ha de saber que en aquest camí no camina tot sol, perquè caminem amb Jesús i caminem amb la comunitat cristiana que és l'Església, i anem amb altres que també tenen els ulls oberts i caminem pel mateix camí.

Vet aquí la lliçó de les lectures de la Paraula de Déu que hem escoltat avui. A la primera el profeta Jeremies ens ha dit: “*Crideu d’alegria... proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, us ha tret d’un país on eren esclaus... ja no us deixarà tots sols com a cecs o com a coixos, us durà per un camí suau, per on pugueu caminar tranquil·lament...*” Fixem-nos que el profeta no diu que el Senyor ens durà a la seva esquena ni diu que ens durà dins el seu carruatge. Ell ens

diu que el Senyor ens obrirà els ulls, ens mostrarà el camí i ens anirà davant perquè el puguem seguir amb els nostres peus i amb el nostre esforç.

A l’evangeli, el cec demana perdó a Jesús. I Jesús li dona el perdó de dues maneres: la primera és curant-li la malaltia dels ulls, i la segona és curant-li la malaltia del seu esperit, que són els pecats que hagués pogut cometre.

Nosaltres també hem de demanar a Déu que ens obri els ulls de la fe, a fi que vegem la nostra part de responsabilitat en la nostra salvació i compreguem que la Salvació que Déu ens ofereix no és com nosaltres la voldríem, sinó com Jesús ens l’ofereix.

FESTA DE TOTS SANTS

La festa de Tots Sants, vés per on, resulta que és la nostra festa, si fem cas de la salutació de sant Pau a les comunitats cristianes, concretament als cristians de la ciutat de Filips. Diu “Saludo al poble sant que, en Jesucrist, viu a Filips”. Nosaltres som el poble sant. Sants són tots aquells qui creuen i practicant les benaurances, només que uns ja tenen allò que esperaven i nosaltres esperem allò que ells tenen.

Ens cal només llegir les benaurances i fer-ne una lectura comprensible. Llegir-les, és llegeixen en tres minuts; practicar-les, és treball i esforç de tota una vida. **A les benaurances s’hi troba reduït, diu sant Agustí, tot el missatge de Jesús.** Entenent-les s’entén tot l’Evangeli. Els sants, els benaurats, diguem-ne la traducció que ara tenim: *els feliços*, són molts,

canonitzats o anònims; són tants que l’apòstol sant Joan ens diu que eren “*una multitud tan gran que ningú no l’hauria poguda comptar*”. Amb aquesta afirmació, Joan volia consolar els primers cristians aclaparats per les persecucions. Però ni abans ni ara ni mai el camí de la santedat és un camí fàcil.

Contra algunes notícies que corren, més aviat pessimistes, sobre els seguidors de Jesucrist, sobre l’Església, els sants continuen essent molts, incomptables.

No ens han de sorprendre les incomprendions, no som del món. Déu ens reconeix com a fills seus i ho som, per això el món ni ens entén ni ens

entendrà mai, ni ens estimarà mai. Les Benaurances no són ni un camí fàcil ni un camí de felicitat mundana, però asseguren *la perfecta alegria*. Es tracta de *la perfecta alegria* de sant Francesc que deia que es pot mantenir quan les coses no ens van de cara, quan ens van malament, quan no ens obren ni les portes de casa, quan tot són nuvolades espesses que

amenacen tempestat. No oblidem mai que els sants “*són els qui vénen de la gran tribulació*”. Només així s’entén aquella expressió de Jesús en el Darrer Sopar, cara a cara ja amb la passió i mort, diu “*Per a què tingueu l’alegria que jo tinc*” i ho rubrica “*Una alegria ben plena*”.

El món ens vol manar pel **camí de la facilitat**, les benaurances pel **camí de la felicitat**, que no sempre coincideixen. L’Evangeli és un camí per anar seguint..., potser a vegades contracorrent; però a nosaltres no ens interessa si va contracorrent o riu avall, ens interessa on va!.

Ara ens disposem a participar d’aquesta eucaristia. Som pelegrins i participem de la taula del Regne etern en cada eucaristia. Amb la nostra fragilitat, amb la nostra condició de pecadors però empeltats en la vida de Déu, caminem en l’esperança de veure’l, un dia, tal com és, i poder seure a taula en la banquet del seu Regne amb tots els sants que sempre intercedeixen per nosaltres.

Aquest és el nostre camí, aquest era el seu camí. Aquest és el nostre goig i era també el seu goig. Aquesta és la nostra esperança, aquesta és la seva possessió.